

Vlagyimir

*Mit keresek még itt?
Nincs az az alázat,
mely, ha szólnék, idézni tudná
azt az évelő, halott
gyöngyvirágillatot
füst után,
harmincöt fokos fagyban,
húsvét előtt.*

*Fázom. Jégvirágos pupillával nézek
sokszemű fád szeméibe, Vlagyimir,
nedvekig fagyottan állok mellé,
gyökérig fehér gyászban.
Nyírfák platán-keményisége fog össze,
törzsük érzékeny repedéseivel.*

*Oldódna bár a fagy,
járna végre át,
mellettem kibújva,
egy cinóber-kalapú galóca
meleg hallgatása.*

Komarovói ősz

(Platón)

*A kő változatlansága.
Ahogyan szeme hozzászokik a parti varjak
zavarhatatlan nyugalmához,
a sirályok ijedt szárnyaihoz;
amint önnön színét lazúrozás nélkül,
 eget-vizet egybemosva,
végtelen szürkének látja.*

*A visszatérés szürke homályban oldott öröme.
Csak állok az esőcsillapulta ködben,
s a tapadó homokban
a térdig érő, fej fölé magasodó kő
sokfelé tört kavicsai után nyúlok.*

Ébredés

*Mindig reggel riadt fel,
s csak a mormolásra; nem reccsent semmi sem
(talán épp emiatt), s mindjárt az
lepte meg, a tény, hogy felriadt, hogy barnás-fekete
sötétbe ér a lába.*

*Arra emlékezett, hogy autogén
tréning, s kezdte: „Indulj, meleg, indulj a föld
alatt, jobblábujjak, boka, hevítsd a csontokat, az izmot
és a bőrt; most felfelé, a térdig, balláb, tovább, karok
és a mellkas.*

*De mért fölöttem ez a sok
test, mintha egy tömeg-
sír alján préselődnék mint földbe temetett zsír, emberi
morzsalék, humuszban tettenért
test, anatómia, ki megmozdulni vágyna.”
És földtől nedvesen ébredt vele
a párna.*

Állatkert

*Honnan is tudhatnák, hogy szentek?
Én is csak tizenöt éve tudom.
Középen áll a legfőbb szent, a műhegy, melynek neve
menhír, dolmen, piramis.*

*Arra járnak a hajlottcsőrű ibiszek, a megszentelt
pocsolya fölé hajolva. Ott a krokodil, mint egy merev film-
kocka, kitátott halálmedrével iszonyú pofájában. És akinek
tollát kicibálták, a dögkeselyű, unottan tollázkodik a fehér
áldozati nyúl közelében.*

*Hús méterre tán a piramistól. Fekszünk, múmiák,
kanópuszedényekben a máj, az agy, a vese, a tüdő, szívünk
helyén skarabeuszbogár, türkizkőből.
A bél is edényben, nehogy koncentrációsunk zavarja.
Bőrünk csontra feszítve.*

*Fekszünk, kettős vonzással, közvetett jelre várva.
Ők itt vannak a közelben, idejönnek. Felettünk,
a sziklalépcsőkön szoptatnak a juhok. Itt tanulnak röpködni
a galambok. Majd elvonul egyszer a felhőujjú kéz,
idehúz, hogy felnyissa a kanópuszokat.*

József a kútban

*Percenként számolt akkor éveket,
mikor lezuhant a penészes éjbe.
Bőrébe kétes szégyene szivárgott.
Bűzös iszapot visznek az erek
kézfején, úgy érezte, és az undor
gyomrát lökte, s hogy előrehajolt,
hányásszagot árasztottak magukból
a kövek. Fölötte hiába volt,
bizonytalan magasban, a lila-
kék, Isten kapedlije. Belebotlott
utolsó szabadkozásaiba,
de úgy töredezték szét, mint a csontok . . .*

Mikor kihúzták, reszketett keze.

*Egyenként szedte össze csontjait.
Szeme előtt színek torlódtak, alma-
zöld, bordó és szürke grafit.
A napban, mintha mindig úgy maradna,
felizzott a permet ezüstfehére.
Hogy készüljön a fénylő szenvedésre.*